Spre deosebire de celălalt autor străin prezent în paginile numărului de faţă, Peter Phillips este un pseudonim „de editură". În anii '40 mai multe edituri foloseau pseudonime generice, utilizate de autori prolifici ai timpului, care nu puteau semna cu numele real mai multe texte în aceeaşi publicaţie.

Spre disperarea posterităţii, nu se mai ştie cine a fost autorul real al acestei povestiri.

VISELE SUNT SACRE

PETER PHILLIPS

Traducerea
Mihnea Columbeanu

Când aveam şapte ani, am citit o poveste cu fantome şi i-am povestit tatei, înnebunit de spaimă, coşmarul din noaptea care a urmat:

- Veneau la mine, tăticule, am suspinat. Nu puteam să fug şi nici să le opresc, erau mari, cu dinţi şi gheare ca-n pozele alea din curte, şi nu puteam să mă trezesc, tăticule, nu puteam să mă trezesc...

Tata a spus vreo câteva vorbe bine simţite la adresa indivizilor care le dau copiilor să citească asemenea lucruri; apoi, cu blândeţe, mi-a luat mânuţa în laba sa uriaşă şi m-a dus pe pajiştea noastră de şase acri.

Era înţelept, având acea putere de a pătrunde adâncurile fiinţei umane pe care ţi-o formează lucratul pământului. Era apropiat de natură şi de inimile şi minţile oamenilor - căci toţi oamenii depind, în fond, tot de bunul Pământ spre a se hrăni şi trăi.

S-a aşezat pe un buştean şi mi-a arătat un pistol mare. Ştiu acum că era un Service Colt 45. În ochii mei de copil părea uriaş. Mai văzusem puşti şi carabine sportive, dar acest pistol

era făcut pentru a-l ţine cu o singură mână şi a trage. Doamne, greu mai era! Mi-a tras braţul în jos, cu greutatea sa aspră şi curată, când Tata mi-a arătat cum să-l ţin.

- Ăsta poate ucide, Pete, a spus tata. Nu există nimic în lume sau în afara ei care să nu poată fi oprit de un glonţ tras cu Billy ăsta-al nostru. A doborât lei şi tigri, şi oameni. Păi, dacă ocheşti bine, poţi opri cu ei şi-un elefant înfuriat. Crede-mă, fiule, nimic din ce întâlneşti tu în vise nu-i poate face faţă amicului Billy. Şi te va însoţi de-acum înainte în toate visele tale, aşa că nu vei mai avea a te teme de nimeni şi de nimic.

Cuvintele sale au pătruns adânc în subconştientul meu receptiv, de copil. După o jumătate de oră, mâna mă durea cumplit de pe urma tragerii cu acel Colt. Îi văzusem, însă, gloanţele grele străpungând scânduri groase de două degete şi tăblii de oţel. Privisem în lungul ţevii, apăsasem trăgaciul, simţisem reculul smulgându-mi, aproape, braţul din umăr şi văzusem gaura mare cât pumnul pe care o făcuse într-un sac cu grâu.

În noaptea aceea am dormit cu Billy sub pernă şi înainte de-a aluneca spre tărâmul viselor i-am mai simţit o dată patul liniştitor şi rece.

Când Făpturile Întunecate au apărut din nou, eram aproape bucuros. Le aşteptam. Billy era acolo, mai uşor decât în timpul zilei - sau poate mâna mea din vis era mai mare - dar la fel de puternic. Două dintre arătări s-au încovoiat şi-au căzut când Billy a bubuit şi le-a lovit, iar celelalte s-au întors pe călcâie, luând-o la fugă.

Le-am urmărit râzând şi trăgând de la şold.

Tata nu era psihiatru, însă găsise antidotul perfect pentru frică - proiecţia în subconştient a unui concept de bun-simţ, bazat pe experienţă.

Douăzeci de ani mai târziu, acelaşi principiu a fost aplicat în mod ştiinţific pentru a salva sănătatea mintală - şi, poate, viaţa - lui Marsham Craswell.

- Eşti sigur că ai auzit de el? m-a întrebat Stephen Blakiston, un prieten de-al meu din liceu, care-şi luase licenţa în psihiatrie.

- Vag, am răspuns. Science-fiction, fantasy... Am citit şi eu puţin. Spanac.

- Nu tocmai. Unele sunt chiar foarte bune, spuse Steve, rotindu-şi mâna prin dreptul rafturilor din biroul său aflat în noul Spital de Terapie Mintală „Pentagon", construit la New York. Am putut vedea cotoare multicolore de reviste, şiruri întregi. Sunt un fan, spuse cu simplitate. Ai fi în stare să numeşti o pasiune de-a mea „Spanac"?...

Am fost nevoit să cedez. Nu sunt decât un biet autor de reportaje sportive, câtă vreme Blakiston e specialist în două domenii: psihiatrie şi terapie electronică.

- Unele, spuse Steve, nu sunt decât simple naivităţi, desigur, dar nivelul literar e în general ridicat, iar ideile te îndeamnă cu adevărat să gândeşti. Timp de zece ani, Marsham a fost unul dintre cei mai prolifici şi iubiţi scriitori ai genului.

Acum doi ani a suferit de-o boală gravă şi n-a aşteptat să se refacă îndeajuns pentru a se apuca din nou să scrie. A-ncercat să-şi reia lucrarea dinainte, tinzând tot mai mult spre fantezie pură. Frumos pe alocuri, maculatură în rest.

Şi-a forţat imaginaţia, şi-a creat un univers propriu... Tensiunea a crescut prea mult... Ceva a clacat. Acum e aici.

Steve se ridică şi mă conduse afară din birou.

- Te duc să-l vezi. El nu te va vedea. Asta pentru că ceea ce i-a cedat este controlul conştient al imaginaţiei. A trecut pe priză directă, aşa că, acum, în loc să-şi scrie poveştile, le trăieşte, literalmente, în ceea ce-l priveşte.

Lumi îndepărtate, creaturi stranii, aventuri bizare - fantasmagoria detaliată a unei minţi strălucite alunecată în nebunie prin simpla complexitate a propriei sale imaginaţii. A găsit scăparea de realitatea prea dură a existenţei sale dificile într-o lume de vis. Dar un vis pe care îl poate face suficient de real ca să-l ucidă.

- El e, bineînţeles, eroul, continuă Steve, deschizând uşa unui salon izolat. Dar chiar şi eroii mor uneori. Teamă mi-e că imaginaţia sa supra-activă până la morbid, lucrându-i prin subconştient, va crea în această lume a viselor în care trăieşte el acum o situaţie în care eroul trebuie să moară.

Ştii, probabil, că magia simpatică a vrăjitoriei acţionează masiv prin intermediul imaginaţiei. O persoană îşi imaginează că a fost vrăjită de moarte... şi moare. Dacă Marsham Craswell îşi închipuie una din făpturile fantastice ucigându-l pe erou - pe el însuşi - atunci... pur şi simplu, nu se va mai trezi niciodată.

Medicamentele nu au nici un efect. Ascultă!

Steve mă privea pe deasupra patului lui Marsham. M-am aplecat să aud murmurele scăpate de pe buzele lipsite de sânge ale scriitorului.

- ...Trebuie să căutăm Diamantul în Câmpiile din Istak. Eu, Multan, care am acum Spada, vă voi conduce; căci Şarpele trebuie să moară şi numai virtutea Diamantului îi poate aduce pieirea. Haideţi!

Mâna dreaptă, zăcând moale pe cuvertură, îi zvâcni. Le făcea semn să-l urmeze.

- Tot Şarpele şi Diamantul?... se întrebă Steve. Trăieşte visul ăsta de două zile. Nu ştim ce se întâmplă decât când vorbeşte în numele eroului. Adesea e cu totul neinteligibil. Uneori, câte o scânteiere de luciditate reuşeşte să-i străpungă carapacea, şi atunci se luptă să se trezească. E oribil să-l vezi zvârcolindu-se şi încercând să revină la realitate. Ai încercat vreodată să scapi dintr-un coşmar, fără să reuşeşti?

Atunci mi-am amintit de Billy, Coltul 45. I-am spus lui Steve povestea de cum ne-am întors la birou.

- Sigur că da! răspunse. Taică-tău a avut ideea cea mai bună. De fapt, sper să-l salvez pe Marsham pe acelaşi principiu. Ca s-o fac, am nevoie de cineva în stare să combine o imaginaţie vie cu un spirit practic sever, bun-simţ şi... umor. Da... tu.

- Hai?!?... Da' cum să-l ajut eu? Nici măcar nu-l cunosc.

- Ai să-l cunoşti..., spuse Steve pe un ton atât de semnificativ, încât simţii un fior de gheaţă străbătându-mi şira spinării. Vei ajunge mai aproape de Marsham Craswell decât a mai fost vreodată un om de altul.

Am să te proiectez - pe tine cel esenţial, adică mintea şi personalitatea ta - în creierul torturat al lui Craswell.

Am holbat ochii, apoi am arătat cu degetul mare spre peretele încărcat cu reviste:

- Prea multe basme, frate Steve! Ceea ce-ţi trebuie e un strop de băutură!

Steve îşi aprinse pipa şi-şi aruncă picioarele sale lungi peste braţul fotoliului:

- Miracolele şi vrăjitoria s-au dus de mult. Ceea ce-ţi propun nu e, în fond, cu nimic mai miraculos decât felul în care tatăl tău

ţi-a strecurat acel pistol în vise ca să nu-ţi mai fie frică. Doar că e mai complex din punct de vedere ştiinţific.

Ai auzit de encefalograf, nu? Ştii că receptează curenţii neurali de pe suprafaţa creierului, îi amplifică şi-i înregistrează, stabilind gradul - sau absenţa - activităţii mintale. Nu poate indica genul sau calitatea acestei activităţi decât în termeni foarte generali. Folosind comparo-grafii şi alte metode statistice spre a analiza datele, putem uneori diagnostica, de pildă, nebunia incipientă. Dar nimic mai mult - până am început să lucrăm aici, la Pentagon.

Am perfecţionat penetraţia şi recepţia inductivă şi am accentuat selectivitatea până am ajuns să putem sonda fiecare porţiune cunoscută a creierului. Ceea ce căutam era un model uşor recognoscibil printre milioanele de curenţi electrici minusculi care alcătuiesc imageria gândurilor, astfel încât, dacă subiectul se gândeşte la ceva - un număr, eventual - instrumentele să reacţioneze corespunzător, stabilind un model care să se repete ori de câte ori omul se gândeşte la acel număr.

Bineînţeles, am eşuat. Cea mai mare parte a creierului acţionează unitar, nici o parte nefiind răspunzătoare pentru imagerii fie simple, fie complexe, darmite ca activitatea unei porţiuni să inducă aceeaşi activitate în alte porţiuni - cu excepţia acelora care au de-a face cu impulsurile automate. Aşa că dacă am vrea să obţinem un model ne-ar trebui mii de receptori - o imposibilitate practică. Ca şi cum am încerca să ghicim modelul unui pulover colorat studiind la microscop un firicel din el.

Paradoxal, aparatul nostru era prea selectiv. Nu o sondă ne trebuia, ci un câmp atotcuprinzător, receptiv simultan faţă de toţi curenţii multipli care alcătuiesc tiparul unui gând.

Am găsit un asemenea câmp, dar cu asta n-am ajuns nicăieri. Într-o anumită privinţă, ne întorsesem în punctul de plecare - pentru că a analiza ceea ce capta câmpul presupunea mii de instrumente. Amplificasem gândul, dar fără a reuşi să-l analizăm.

Nu exista decât un singur instrument îndeajuns de sensibil şi complex pentru a o face - un alt creier uman.

I-am făcut semn să se-ntrerupă:

- M-am prins. Ai inventat o maşină de citit gândurile.

- Mai mult. Când am testat-o, acum câteva zile, unul dintre asistenţi a depăşit accidental inversarea de polaritate a câmpului - adică, frecvenţa. Eu acţionam ca analist, iar subiectul era sub narcoză.

În loc să-i „ascult" numai incoerenţa anostă a gândurilor, am devenit parte din ele. Mă aflam, efectiv, în interiorul creierului acelui om. Era o lume de coşmar. Individul nu gândea limpede. Eu rămăsesem conştient de propria mea individualitate. Când s-a trezit, s-a repezit să mă omoare şi mai multe nu. Spunea că i-am pătruns cu forţa în cap.

Cu Marsham lucrurile stau altfel. Lumea imaginară a comei sale e detaliată, la fel de reală pe cât de reale obişnuia să-şi facă lumile imaginare pentru cititori.

- Stai aşa, l-am întrerupt. De ce nu profiţi ca să arunci o privire?

Steve Blakiston zâmbi şi-mi aruncă un fulger de înaltă-tensiune din ochii săi mari şi cenuşii.

- Trei motive solide: unu, sunt îmbibat atât de bine cu treburile pe care le visează, încât există pericolul să mă identific prea îndeaproape cu el; ceea ce-i trebuie lui e o doză salutară de bun-simţ; tu eşti omul potrivit pentru asta: cinic, lucid şi practic.

În al doilea rând, dacă sub impresia imaginaţiei lui mă lasă mintea, n-am să fiu la post ca să mă tratez; şi, în al treilea rând, când - şi dacă - se va trezi, o să cam vrea să-l omoare pe omul care i-a heterodinat visele. Tu vei putea s-o ştergi. Dar eu trebuie să stau să văd rezultatele.

- Una peste alta, cred că sunt şanse să mă trezesc pe post de candidat pentru un pat din salonul alăturat, nu?

- Numai dacă-ţi laşi mintea s-o ia razna. Şi n-ai s-o faci. Deţii un complex de fier anti-naivitate. Ajunge să te-nvârţi pe-acolo în stilul tău iconoclast obişnuit. Propria ta imaginaţie e destul de bună, judecând după câteva din ultimele tale reportaje despre lupte.

M-am ridicat, am înclinat politicos din cap şi-am spus:

- Mulţumesc, prietene. Asta-mi aminteşte că am de scris despre marea luptă de la Garden, de mâine seară. Şi-am nevoie de somn. E târziu. Cu bine.

Steve sări din fotoliu şi ajunse la uşă înaintea mea.

- Te rog, spuse şi se puse pe vorbit. Ştie să vorbească. Şi mi-era cu neputinţă să-i evit ochii aceia imenşi. Şi, în plus, îmi mai e - sau a fost - şi prieten. A spus că nu va dura mult (exact ca un dentist) şi mi-a dărâmat fiecare „dacă" la care mă gândisem.

Zece minute mai târziu stăteam întins pe un pat alăturat celui ocupat de un Marsham Craswell mut şi alb la faţă. Steve se aplecase deasupra scriitorului şi-i potrivea pe cap o cască de oţel cromat asemănătoare cu uscătorul de păr al unui coafor. Un asistent mă pregătea şi pe mine în acelaşi fel.

De la ambele căşti porneau cabluri spre un braţ mobil aflat deasupra şi de acolo până la un aparat pe roţi părând scos din arsenalul SF al Anului Domnului 2000.

Mintea-mi colcăia de întrebări, dar singurele care-mi ieşeau din gură păreau cumplit de neînsemnate.

- Ce-o să-i spun? „Bună dimineaţa" şi „Ce-ţi mai fac azi drăguţele de complexe"? O să trebuiască să mă prezint?

- Spune-i doar că eşti Pete Parnell şi, în rest, joacă cum îţi vine, răspunse Steve. O să vezi tu la ce mă refer când ajungi acolo.

Când ajung acolo... Asta mă izbi - ideea de a face o călătorie în nebunia unui nebun. Stomacul mi se strânse cât o minge de golf.

- Şi care-i ţinuta potrivită pentru o asemenea vizită? Civilă? (Cel puţin, asta cred că am întrebat; nu suna ca vocea mea.)

- Îmbracă-te cum vrei.

- Hmm-mda... Şi de unde-o să ştiu când e cazul să-mi întrerup vizita?

Steve ocoli patul până lângă mine.

- Dacă nu l-ai scos pe Craswell de-acolo într-o oră, opresc eu curentul.

Se întoarse spre aparat.

- Vise plăcute!

Am mormăit...

* * *

Era cald. Două veri în toi adunate-ntr-una singură. Nu, doi sori, roşii ca sângele, goi într-un cer de bronz. Ar fi trebuit să simt răcoare la tălpi - gazon verde, uşor, neted, întinzându-se până la orizont. Dar nu era iarbă. Praf. Praf verde, arzător.

Gladiatorul stătea la trei metri de mine, cu ochii strălucindu-i neîncrezători. Înalt, cu braţe şi picioare puternice, bronzate, muşchi noduroşi, spadă lungă şi strălucitoare în mâna dreaptă.

Faţa, însă, îi era inconfundabilă.

Aici a trebuit să mă ţin bine. Era să pufnesc în râs.

- Asta-i bună! am spus. Da' repede te mai prinde soarele! Acum două minute erai la fel de alb ca cearşaful de pe pat.

Gladiatorul îşi feri ochii de razele celor doi sori.

- Încă un vicleşug al vrăjitoarei Garor ca să mă înnebunească - un pământean aici, pe Câmpiile din Istak? Sau sunt deja... nebun?

Glasul îi era adânc, uşor modulat.

Al meu suna perfect normal. Într-adevăr, după efortul de la început, mă simţeam minunat - cu excepţia zăpuşelii.

- Asta-i şi ideea de la care am pornit: că eşti pe cale să înnebuneşti.

Ştiţi acele vise, chiar în pragul somnului, când îţi poţi controla cât de cât imaginaţia? La fel mă simţeam şi eu. Intuiam la ce se referise Steve când mi-a spus să joc cum îmi vine. M-am uitat în jos. Costum de tweed, ghete - natural. Asta purtam când m-am uitat ultima oară la mine însumi. N-aveam nici un motiv să mă gândesc că purtam - şi implicit că şi port - altceva. Dar ar fi fost indicat ceva mai răcoros, în canicula aia generată de imaginaţia lui Marsham Craswell.

Ceva în genul costumului său de gladiator, eventual.

Sandale? Perfect. Iată-mi picioarele în sandale.

Am pufnit în râs. Aproape căzusem în greşeala de a-i accepta imaginaţia.

- Te superi dacă sting unul din sorii ăia? am întrebat politicos. E cam cald...

M-am uitat urât la unul din sori. Dispăru. Gladiatorul îşi ridică spada:

- Eşti... Garor! Dar vrăjitoria ta e neputincioasă în faţa Spadei!

Se repezi spre mine. Lama lucitoare spintecă văzduhul spre ţeasta mea.

Am gândit foarte, foarte repede.

Spada zăngăni şi devie după o tangentă ascuţită de pe casca mea G.I. Ultima oară am purtat o asemenea sculă în Argonna şi ştiam că poate opri o biată spadă. Mi-am scos-o de pe cap.

- Ascultă aici, Marsham Craswell, numele meu e Pete Parnell, de la „Sunday Star", şi...

Craswell îşi privi spada cu ochii uimiţi, strălucitori, ca şi cum m-ar fi recunoscut.

- Stai! Ştiu cine eşti! Nelpar Retrep, Omul Celor Şapte Luni, sosit să lupte alături de mine împotriva Şarpelui şi-a păgânului său discipol, magiciana şi vrăjitoarea Garor! Bun sosit, prietene!

Îmi întinse o mână uriaşă şi bronzată. I-am strâns-o.

Era evident că, incapabil să mă accepte raţional - sau iraţional - mă înscria şi pe mine în intriga visului său! Corect. Şi până acum fusese amuzant. Voi juca pe coardă asta o vreme. Imaginaţia încă n-a început să mă trădeze - încă!

- Tovarăşii mei, spuse Craswell, inimoşii Dokmeni de pe Colinele Albastre, tocmai au pierit într-o luptă sângeroasă. Înfruntam cu toţii nenumăratele primejdii ale Câmpiilor Istakului întâlnite în drumul nostru către Diamant - dar toate astea, desigur, le ştii...

- Evident, am răspuns. Şi acum?

Craswell se întoarse brusc, arătând cu degetul.

- Iată, murmură. O privelişte care până şi mie îmi umple inima de groază; Garor revine la atac, în fruntea cumplitei sale Legiuni de Larkoşi, fiarele împăratului, alăturate printr-o simbioză infernală unor inteligenţe necunoscute, invulnerabile în faţa oamenilor, dar nu şi-ntr-a Spadei sau a vitezelor arme ale lui Nelpar al Celor Şapte Luni. Le vom înfrunta împreună!

Am văzut gonind către noi peste întinsa câmpie de praf verde o hoardă de... ăăă... arătări. Vocabularul meu nu e în stare să facă faţă pe deplin imaginaţiei lui Craswell. Făpturi gigantice, pâlpâitoare, emanând miesme grele, jumătate zburând, jumătate târându-se. Destul să spun că m-am uitat în jur după o chiuvetă în care să scuip. Am găsit una, complet utilată, cu săpun şi prosoape, dar am împins-o la o parte, mi-am fixat privirea pe un petec de praf verde şi am gândit din greu.

Conturul cabinei telefonice tremură puţin până am reuşit să o fixez. Am intrat şi-am format un număr.

- Poliţia? O brigadă anti-teroristă - şi repede!

Am ieşit din cabină. Craswell îşi rotea Spada deasupra capului, scoţând strigăte de luptă către monştrii ce năvăleau asupra noastră.

Din direcţia opusă răsună ţipătul crescând al sirenelor poliţiei. O jumătate de duzină de maşini bune şi solide de patrulare frânară lângă cabina telefonică, împroşcând cu praf verde. N-am nevoie să mă gândesc prea mult la o maşină newyorkeză de poliţie pentru a mi-o fixa în minte. Astea erau exact ce-mi trebuia. Şi primul om care ieşi, alergând până lângă mine şi potrivindu-şi bine casca pe cap, era şi cel de care aveam nevoie.

Michael O'Faolin, cel mai mătăhălos, solid şi simpatic copoi din câţi cunosc.

- Mike, i-am spus, arătându-i cu degetul. Pune-i la punct.

- Gata, puiule, floare la ureche pen' băieţii de-i adusăi! răspunse Mike, smucindu-şi centura.

Şi-şi desfăşură oamenii.

- Demenţă! strigă, punându-şi mâna la ochi. Ce-i nebunia asta?!? Ce faci...?!?

Pentru o clipă, întreaga scenă păru să se estompeze. Singurul soare rămas păli, iar deşertul verde deveni de o transparenţă întunecată prin care am zărit, într-o străfulgerare, doi oameni întinşi pe nişte paturi albe. Apoi Craswell îşi descoperi ochii.

Monştrii începuseră să se micşoreze, la vreo zece metri în faţa brigăzii anti-teroriste. Când ajunseră lângă poliţişti nu erau mai mari de un stat de om, şi foarte uşor de adus la ordine - ciomăgiţi din belşug cu bastoanele peste moacele lor încornorate. Fură înghesuiţi în maşini, iar acestea porniră înapoi peste câmpie.

Michael O'Faolin rămase pe loc.

- Mii de mulţumiri, Mike, i-am spus. S-ar putea să am două bilete în plus la lupta aia babană de mâine seară. Vorbim mai târziu.

- Tocma' aveam nevoie, Pete, puiule. Mâine am liber. Da' acuma, cum ajung acas'?

Am deschis uşa cabinei telefonice.

- Pe aici!

Mike intră. M-am întors spre Craswell.

- Neasemuită vrajă, O, Nelpar! exclamă. Ai supus creaturile minţii lui Garor ajutat de făpturi dintr-a ta proprie!

Deja îşi inserase întregul incident în poveste.

- Acum trebuie să mergem, Nelpar Al Celor Şapte Luni - înainte, către Cetatea Şarpelui, la o mie de aruncături de spaldă peste arzătoarele Câmpii ale Istakului.

- Şi cu Diamantul cum rămâne?

- Cu Diamantul...?!?

Clar, se străduise atâta să mă plaseze în peisaj încât uitase cu totul de Diamantul care putea omorî Şarpele. Nu i-am adus aminte.

Totuşi, o mie de aruncături de spaldă prin arzătoarele câmpii suna puţin cam deplasat ca să le străbaţi pe jos, indiferent ce-o fi aia spaldă.

- De ce te legi la cap fără să te doară, Craswell? l-am întrebat.

- Numele meu, răspunse cu demnitate grozavă, e Multan.

- Multan, Sultan, Şaşlâk, Dikkidam, Hammaneggs sau orice ala-bala plisilabic vrei să te cheme, eu tot te întreb: de ce te legi la cap când locul mişună de taxiuri? Ia fluieră niţel.

A fluierat. Taxiul Purpuriu apăru, perfect până la ultimul detaliu, inclusiv un şofer cu spinarea ca de taur, neras, aidoma mitocanului care mă adusese la Pentagon în aceeaşi seară.

Nu există nimic în lume atât de inexprimabil de prozaic ca un Taxi Purpuriu newyorkez cu un şofer ca ăla. Priveliştea îl tulbură adânc pe Craswell, şi câmpiile verzi se unduiră din nou, în timp ce se lupta să-şi potrivească taxiul în vis.

- Ce nouă vrajă mai e şi asta? Eşti cu adevărat puternic, Nelpar!

Intră în taxi. Tremura însă tot de efortul de-a menţine structura lumii în care evadase, împotriva încercărilor mele deliberate de a i-o face bucăţi şi a-l readuce la incolora - dar sănătoasa - realitate.

În acel moment am simţit o curioasă părere de rău pentru el, dar mi-am dat seama că e posibil ca numai permiţându-i să-şi atingă apogeul imaginaţiei sale creative, înainte de a-l freca cu buretele muiat în apă rece, îi voi putea smulge eul rătăcit din ţara viselor.

Era un gând periculos - periculos pentru mine.

Mia de aruncături de spaldă a lui Craswell se vădi echivalentul a zece cvartale. Sau poate vroia să scurteze semi-realitatea lumească a unui drum cu taxiul. Arătă înainte, peste umărul şoferului:

- Cetatea Şarpelui!

Mie îmi semăna teribil de mult cu un tort de nuntă fabricat de Dali din plastic roşu: înalt de zece etaje, fiecare în chip de platou gros de vreo opt sute de metri, tot mai mici, astfel încât edificiul spirala în sus, spre cerul glănţuit.

Taxiul intră în umbra întinsă a colosului, opri lângă abisul vertical şi neted al platoului de la bază, care să tot fi avut vreo trei kilometri şi ceva diametru. Sau cinci. Sau şase. Ce contează un kilometru sau doi pentru visători?

Craswell sări iute afară. Am ieşit şi eu, pe partea dinspre şofer.

- Un dolar jumate, spuse acesta.

Bărbie pătrată, nebărbierită, frunte îngustă, păr roşu şi jegos răzleţindu-i-se de sub chipiu.

- Cam mult pentru un drum aşa scurt, am spus.

- Uită-te la cifre, mârâi el foindu-şi umerii. Vrei să viu jos să mi-i iau singur?

- Du-te-n mata! i-am spus dulce.

Şi se duse. Sub ochii noştri.

Craswell se uita la mine cu gura căscată.

- Scuză-mă, i-am spus, acum am ajuns şi eu evazionist. Zi-i-nainte cu povestea.

Murmură ceva nedesluşit, se apropie de zidul roşu în care apăruse o crăpătură, loc de întâlnire al batantelor unor porţi fabuloase, şi-şi ridică spalda - ăsta, *Spada*.

- Deschide, Garor! Ţi-a sunat sfârşitul! Multan şi Nelpar sunt aici să înfrunte grozăviile acestei Cetăţi şi să elibereze lumea de tirania Şarpelui! Începu să lovească în crăpătură cu mânerul Spadei.

- Mai încet, am murmurat. Trezeşti vecinii. De ce să nu folosim soneria? Am apăsat pe buton. Enorma poartă se deschise încet.

- Ai... ai mai fost aici...

- Da. Ieri, după gustarea de la patru şi-un sfert. După dumneavoastră!...

L-am urmat într-un tunel uriaş cu pereţi fluorescenţi şi un ecou teribil. Poarta s-a închis în urma noastră. Craswell se opri şi mă privi cu o lucire ciudată în ochi. O lucire de... luciditate.

Iar încordarea buzelor îi trăda mânie. Mânie împotriva mea, nu a lui Garor sau a Şarpelui.

Nu e deloc agreabil să-ţi calce cineva eul în picioare. Mândria e un adevărat tigru - chiar şi în vise. Subconştientul, după cum mi-a explicat Steve, e o funcţie sau o stare a creierului, nu o părticică din el. Împotrivindu-i-mă lui Craswell, îi umileam nu numai visul, ci propriul creier, îi batjocoream integritatea intelectuală, abilităţile de scriitor imaginativ.

Într-un scurt moment de raţionalitate, a fost, cred, ciudat de conştient de asta.

Spuse liniştit:

- Ai limite, Nelpar. Ochii tăi întorşi spre afară sunt orbi faţă de durerea creaţiei; pentru tine, stelele de cristal sunt paiete pe rochia unei femei stacojii, şi-ţi râzi de binecuvântata iraţionalitate care a făcut ca viaţa să însemne ceva mai mult decât o târâre animalică din pântecul mamei până în mormânt. Sfâşiind vălul misterului, distrugi nu Misterul, - căci sunt multe mistere, un milion de văluri, lume înlăuntrul şi dincolo de lumi - ci Frumuseţea. Şi distrugând frumuseţea, îţi distrugi propriul suflet.

Aceste ultime cuvinte, liniştite cum sunaseră, fură prinse de pereţii curbaţi ai uriaşului tunel, amplificate şi apoi micşorate în repetare pulsândă, tare, apoi uşor, ecou hipnotic născându-se: „Distrugi propriul SUFLET, DISTRUGI propriul suflet... SUFLET..."

Craswell arătă cu spada. Vocea îi exulta:

- Iată un văl, Nelpar - şi trebuie să-l sfâşii, dacă vrei să nu-ţi devină linţoliu! Ceaţa – Ceaţa Simţitoare a Cetăţii!...

Recunosc că, pentru câteva secunde, m-a cam făcut groggy. M-am simţit... subjugat. Şi i-am înţeles pentru prima oară puterea de meşteşugar al cuvintelor.

Mi-am dat seama că e vital pentru mine sa mă afirm din nou.

O ceaţă densă, cenuşie, se rostogolea încet, în rotocoale, spre noi, umplând tunelul până sus, scoţând în afară tentacule groase, dibuitoare.

- Trăieşte din însăşi Viaţa! strigă Craswell. Se hrăneşte nu cu carne, ci cu principiul vital care animă tot ce-i carne. Eu nu sunt în pericol, Nelpar, căci am Spada. Dar tu? Vrăjile tale te pot oare salva?

- Vrăjile...! am replicat. Încă nu s-a inventat gazul care să răzbată printr-o mască Marca 8!

Filtru de gaz - mai întâi partea pentru faţă, apoi baretele pe după urechi... Nu, nu uitasem vechiul procedeu.

Mi-am potrivit confortabil masca.

- Şi dacă nu e gaz, am adăugat, asta o să-i vină de hac. Am căutat după umăr, am desfăcut o duză, am rotit-o până la poziţia „Deschis".

Folosisem o singură dată aruncătorul individual de flăcări - la instrucţie - dar experienţa îmi rămăsese întipărită în minte.

Acesta era un model de lux. La prima rafală, uleioasă şi lungă de vreo zece metri, Ceaţa s-a încovrigat în sine şi s-a rostogolit înapoi pe-acelaşi drum pe care venise. Doar că o idee mai repede.

Mi-am scos hamurile:

- Ai făcut şi tu armata, Craswell, nu? Mai ţii minte?

Transluciditatea strălucitoare a pereţilor păli brusc şi în dosul lor am zărit, ca într-un grosplan cinematografic în unsharf, faţa pătrată, privind intens, a lui Steve Blakiston.

Apoi pereţii şi-au revenit; Craswell, tot gigantul bronzat şi cu braţele goale din imaginaţia sa, se uita la mine încruntat şi îngrijorat:

- Cuvintele tale sunt ciudate, O Nelpar. Se pare că eşti stăpânul unor mistere chiar dincolo de cunoaşterea mea.

Mi-am pus faţa pe care o folosesc când redactorul sportiv mă chestionează asupra cheltuielilor - îndurerată, rugătoare:

- Greşeala ta, Craswell, e că nu vrei să ştii. Pur şi simplu, refuzi să-ţi aminteşti. De-asta ai ajuns aici. Dar viaţa nu-i chiar atât de rea, trebuie doar s-o ungi puţintel. Ce-ar fi să sări afară din toată afacerea asta şi să vii cu mine la un pahar?

- Nu înţeleg, murmură. Dar avem o misiune de îndeplinit. Urmează-mă.

Apropoul la băutură mi-a amintit ceva. Eu nu aveam probleme cu memoria. Iar tunelul ăla era la fel de cald ca şi deşertul verde. Mi-am amintit de o cârciumioară micuţă aflată chiar la capătul dinspre depoul de autobuze al străzii Sauchie-

hall din Glasgow, Scoţia. De bătrânul roşcovan şi mustăcios exilat din Highlands, care să mă asculte entuziasmându-mă în faţa unei anumite mărci de Scotch. „De crez' c-ăsta-i bun, dom'le, vra să zică cum că n-ai gustat o-nghiţitură din distilăria mea proprie. Ia moaie-ţi buzăle-n ăsta, fecioraş..." Şi ar scoate-un clondir străvechi de argint şi mi-ar turna o măsură bună de whisky auriu în pahar. N-am mai gustat asemenea dulce nectar nici înainte, nici de-atunci încoace. Cel puţin până am ajuns să merg prin tunel în urma lui Craswell.

Fixasem, aproape, paharul, dar m-am răzgândit la timp pentru a-l transforma în clondirul antic. L-am dus la buze. Minunat lucru e imaginaţia!

Craswell vorbea. Aproape că uitasem de el.

- ...lângă Sala Nebuniei, unde creierul e asaltat de muzici stranii, armonii bizare care farmecă, apoi ucid, rupând celulele printr-o mixtură de frecvenţe sub şi suprasonice. Ascultă!

Ajunseserăm la capătul tunelului şi stăteam în vârful unei pante care cobora uşor, tot mai largă, învăluită într-o aură albastră, ca fumul unui milion de ţigări umplând o vastă sală circulară. Pâcla se învolbura, purtată de curenţi rătăcitori şi leneşi, şi dezvăluia în depărtare, micşorată de distanţă, dar evident enormă, o structură complexă de tuburi şi console.

O duzină de Wurlitzeri puternici adunaţi într-unul singur n-ar fi părut mai mult de-un pian în miniatură la picioarele acestei covârşitoare maşinării muzicale.

La nenumăratele-i console pe care, chiar de la o asemenea depărtare, le puteam distinge ca fiind alcătuite din câte cel puţin şase claviaturi fiecare, stăteau fiinţe cu numeroase braţe - păianjeni sau caracatiţe sau Poliacadele (nu l-am întrebat pe Craswell cum le numea; ascultam).

Notele de deschidere erau destul de ciudate, dar inofensive. Apoi, multiplele tonuri şi armonii începeau să crească în volum. Am perceput asprimea curioasă, dulce, a oboiurilor şi fagoturilor, tânguirea cumplită, crescândă, a o mie de viori, strigătul ascuţit a o sută de flaute diavoleşti, plânsetul nenumăratelor violoncele. De-ajuns atât. Muzica e hobby-ul meu şi nu vreau să mă las dus de descrierea felului în care simfonia aceea dementă aproape că m-a scos din minţi.

Dar dacă, vreodată, Craswell va citi aceste rânduri, aş vrea să afle că şi-a ratat vocaţia. Compozitor trebuia să se facă.

Muzica sa din vis denota o uimitoare stăpânire intuitivă a orchestraţiei şi teoriei armonice. Dacă ar putea face aşa ceva conştient, ar fi un mare compozitor modern.

Şi totuşi... nu tocmai. Pentru că muzica începea să aibă efectele asupra cărora mă prevenise. Ritmul insidios şi acordurile sălbatice păreau să-mi pulseze în cap, infiltrând o vibraţie, o ardere în ţesuturile mele cerebrale.

Imaginaţi-vă „Recondita Armonia" lui Puccini reorchestrată de Stravinski, apoi rearanjată de Honegger şi interpretată de cincizeci de orchestre simfonice în Amfiteatrul Hollywood, şi-aţi putea începe să vă faceţi o idee.

Începea să-mi fie de-ajuns. Am spus că muzica e hobby-ul meu? Desigur - dar singurul instrument la care cânt e muzicuţa. Binişor chiar. Şi dacă mai am şi-un microfon, pot scoate o groază de sunete drăguţe.

Un microfon - şi amplificatoare cât cuprinde. Mi-am scos muzicuţa din buzunar, am tras adânc aer în piept şi m-am aruncat în „Tiger Rag", bucata mea favorită.

Cascada năucitoare de jazz jubilant, leit-motive, răgete de tigri şi tremolo-dezacorduri eliberate de micul instrument de suflat, se năpusti din amplificatoare în marea sală, înecând complet muzica dementă a lui Craswell.

I-am putut auzi strigătul de agonie peste tot tămbălăul. Gusturile lui muzicale erau, categoric, mai puţin ortodoxe decât ale mele. Nu-i plăcea jazz-ul.

Maşinăria muzicală începu să tremure, organiştii multipozi, de-a dreptul comici în graba lor de-a scăpa de-un blestem ireal, se ofiliră, comprimându-se până la dimensiunile unor gândăcei; efectele luminoase care pulverizaseră aura aceea bogată, nepământeană, în jurul consolelor, se stinseră într-o strălucire pastelată, albastră; apoi marea maşinărie însăşi, prinsă în vâltoarea valului de acorduri intensificate şi amestecate şi propriile-i cacofonii, se sfărâmă în bucăţi, scurgându-se într-un şuvoi haotic pe planşeul sălii.

L-am auzit pe Craswell strigând din nou şi decorul se schimbă brusc. Am bănuit că, în dorinţa de a-şi şterge din minte imnul triumfal al jazz-ului şi, poate, într-o încercare inconştientă de a mă zăpăci, renunţase la un fragment din scenariu şi, printr-un procedeu opus flash-back-ului atât de îndrăgit de scenarişti, se aruncase înainte. Ne aflam... în altă parte.

Să fi intervenit complexul de inferioritate pe care i-l inculcam, sau, în timpul tranziţiei, uitase cât de înalt trebuia să fie? Fapt e că acum de-abia dacă avea cam un metru şi optzeci, aproape cât mine.

Era atât de acru, că m-am stăpânit cu greu să-i sugerez o gargară.

- Te-am... te-am lăsat în Sala Nebuniei, bâigui, văzându-mă. Vrăjile tale au făcut să se năruie tavanul. Te-am crezut... mort.

Deci flash-forward-ul nu fusese numai o încercare de a mă zăpăci. Încercase să scape de mine, să mă şi scoată afară din scenariu.

Am clătinat din cap.

- Urât din partea ta, Craswell bătrâne. Să mă omori între capitole?!... Vezi, nu-s deloc unul dintre personajele tale. Tot nu te-ai prins? Singura cale să scapi de mine e de-a te trezi.

- Iar vorbeşti în şarade, răspunse, dar nu cu prea multă siguranţă în voce.

Locul în care ajunseserăm era o încăpere mare, cu bolţi înalte. Efectele luminoase, aşa cum mă şi aşteptam, erau neobişnuite şi admirabile: o mulţime de raze provenind din surse nevăzute, mişcându-se încet, întâlnindu-se şi contopindu-se în capătul opus al sălii într-o strălucire albă, rotundă, ce părea suspendată deasupra unei construcţii asemănătoare cu un tron.

Conceptele lui Craswell asupra proporţiilor erau uluitoare. Sau studiase cele mai mari catedrale din Europa, sau copilărise în Grand Central Station. Tronul era, după toate aparenţele, la vreo opt sute bune de metri de noi, pe o duşumea goală şi uşor elastică. Şi totuşi, ne apropiam. Nu păşeam. Am privit pereţii şi mi-am dat seama că planşeul însuşi, o gigantică şi nesfârşită bandă rulantă, ne purta spre tron.

Mişcarea, înceată, inexorabilă, era impresionantă. L-am văzut pe Craswell privindu-mă făţiş: era neliniştit dacă mă voi lăsa sau nu impresionat. Drept răspuns, am accelerat un pic mişcarea benzii transportoare. Nu păru să observe.

- Ne apropiem de Tronul Şarpelui, în faţa căruia, protector şi discipol al său, stă magiciana şi vrăjitoarea Garor. Împotriva ei vom avea nevoie de toate vicleşugurile tale ciudate, Nelpar, căci e invulnerabilă în interiorul scutului ei invizibil de forţă pură.

Va trebui să distrugi această barieră, pentru ca eu să o pot ucide cu ajutorul Spadei. Lipsit de ea, Şarpele, deşi stăpân al ei şi, auto-proclamat, al acestei lumi, e neputincios şi va rămâne la discreţia noastră.

Banda se opri. Ne găseam la picioarele unei scări largi urcând până la tron - o platformă masivă de metal pe care se odihnea Şarpele, sub o sferă strălucitoare de lumină.

Şarpele era... un şarpe. Colac peste colac de boa constrictor supradimensionat, cu un cap rău de mărimea unei mingi medicinale legănându-i-se încet într-o parte şi-ntr-alta.

N-am stat să mă uit mult la el. Am mai văzut eu şerpi la viaţa mea. Altceva, demn de un studiu mult mai prelungit, stătea chiar la picioarele tronului, puţin într-o parte.

Gustul lui Craswell în materie de pulchritudine feminină era inatacabil. Mă cam aşteptasem la o oroare bătrână şi uscată, dar dacă Flo Ziegfeld ar fi văzut-o pe copila asta, s-ar fi năpustit în sus pe scări fâlfâind un contract, scut-de-forţă, ne-scut-de-forţă, înainte să poţi scoate primul glissando al inevitabilului fluierat de admiraţie.

Era o brunetă înaltă, cu chip oval şi ochi verzi, ca lumea în toate cele şi fără prea multe în materie de acoperământ - un minuscul pieptar de oţel şi o fustiţă verde până la genunchi, subţire ca pânza de păianjen. Avea o aluniţă mică şi delicioasă pe obrazul stâng.

Am remarcat o nuanţă curioasă de mândrie în glasul lui Craswell când, mai degrabă fără rost, spuse:

- Am sosit, Garor!

Şi-şi întoarse spre mine privirea, în aşteptare.

- Nebuni insolenţi! Aţi sosit ca să muriţi! răspunse fata.

Mmmm, vocea aia, limpede şi bogată precum sunetul violoncelului lui Piatigorski!... Eram gata să-i acord tot creditul din lume imaginaţiei lui Craswell, dar nu puteam crede, totuşi, că o visase pe puicuţa aceea chiar aşa cum o vedeam. Probabil fusese modelată după natură, după cineva care-i era cunoscut, cineva cu care mi-ar fi făcut şi mie plăcere să fac cunoştinţă - cineva pescuit din desaga memoriei pe acelaşi principiu pe care îi produsesem şi eu pe Mike O'Faolin şi pe şoferul ăla de taxi cu bărbia ţepoasă.

- Delicios exemplar, am spus. Să-mi aminteşti să-ţi cer telefonul originalului, Craswell.

Şi imediat am spus ceva ce-am regretat tot timpul de-atunci încoace. Nu era o comportare demnă de-un gentleman. Şi anume:

- Dar nu ştiai că anul ăsta se poartă fuste ceva mai lungi?

Am aruncat o privire fustei. Tivul îi coborî brusc spre glezne, până la lungimea unei rochii de seară.

Jignit, Craswell îşi privi amica. Fusta reveni la lungimea iniţială. Am făcut-o din nou convenabilă.

Poala fustei sălta în sus şi-n jos între glezne şi genunchi ca o fereastră-ghilotină ieşită din minţi. Era o înfruntare de dorinţe şi imaginaţii, cu o foarte drăguţă pereche de tibii bine ajustate drept teren de bătălie. Fascinantă privelişte, ochii frumoşi ai lui Garor arzând de furie. Părea, în chip ciudat, conştientă de natura degenerată a conflictului.

Deodată, Craswell scoase un ţipăt ascuţit şi pătrunzător de furie şi frustrare - o mie de copii răzgâiaţi cărora le-au fost smulse, tuturor în aceeaşi clipă, pârâitorile, n-ar fi putut face mai mult zgomot - şi dubioasa scenă ne fu ştearsă din faţă într-o explozie de fum negru.

Când totul se limpezi, Craswell stătea în aceeaşi poziţie, dar spada îi dispăruse, costumul de gladiator îi era rupt şi ars şi dâre subţiri de sânge îi brăzdau braţele musculoase.

Nu-mi plăcea felul în care mă privea. De astă dată îi ciomăgisem serios supra-eul.

- Deci, n-ai putut să faci faţă, i-am spus. Iar ai sărit un capitol. Povesteşte-mi şi mie ce-am pierdut, bine?

Dar glasul nu-mi era pe cât de ironic aş fi dorit.

Îmi răspunse pe un ton incisiv:

- Am fost capturaţi şi condamnaţi la moarte, Nelpar. Suntem în Arena Fiarei şi nimic nu ne mai poate salva. Mie mi-a fost luată Spada, iar ţie puterile magice.

Hulpavele fălci ale Fiarei nu pot fi învinse de nimeni şi nimic. Acesta e sfârşitul, Nelpar. Sfârşitul...

Ochii săi mari, iradiind o lumină slabă, îi fixau pe-ai mei. Am încercat să mă uit în altă parte, dar n-am reuşit...

Iritat până la culme de bufonadele mele inoportune, eul său umilit îi acaparase toată puterea creierului, spre a se afirma prin propria sa voinţă - spre a mă domina.

Hotărârea îi fusese, poate, inconştientă - nu ştia de ce mă ura - dar efectul era odios.

Şi pentru prima oară de când îi intrasem cu forţa în cele mai intime cotloane ale minţii, am început să mă întreb dacă toată treaba era chiar... decentă.

Desigur, nu încercasem decât să-l ajut, dar... dar visele sunt sacre.

Îndoiala anulează încrederea. Iar când încrederea în sine a dispărut, calea rămâne larg deschisă pentru... frică.

O altă voce, sibilantă. Steve Blakiston spunând: „...numai dacă nu-ţi laşi mintea dominată de-a lui." Propria mea voce: „...trezesc pe post de candidat pentru un pat în salonul alăturat..." Nu, numai..."...numai dacă nu-ţi laşi mintea dominată de-a lui..." Până şi Steve se temuse să o facă el însuşi, nu? Aveam să-i spun vreo câteva tipului după ce ieşeam afară. Dacă mai ieşeam afară... dacă...

Povestea nu mai era deloc amuzantă.

- Las-o baltă, Craswell! l-am repezit. Termină să mai caşti la mine ochii ăştia cât sarmaua, că-ţi trag un toc de bătaie... şi-o s-o simţi, comă, ne-comă!...

- Ce vorbe nebuneşti sunt astea, când suntem atât de aproape de moarte?...

Vocea lui Steve: „...magia simpatică... imaginaţiei... îşi imaginează că una din făpturile sale fantastice îl ucide pe erou, - pe el însuşi - atunci... pur şi simplu, nu se va mai trezi niciodată..."

Asta era. O situaţie în care eroul trebuie să moară. Şi vroia să-şi închipuie şi moartea mea. Nu mă putea, însă, ucide. ...Sau putea?... De unde să fi putut şti Blakiston ce puteri era in stare să dezlănţuie conceptul de moarte în această ultra-intimă contopire de minţi?

Nu spun psihiatrii că setea de moarte, dorinţa de a muri, e adânc îngropată, dar potentă, în subconştient? Aici nu mai era îngropată chiar atât de adânc. Era sclipitoare, exultantă, scânteietor afişată în ochii lui Marsham Craswell.

Fugise de realitate într-un vis; dar nu ajunsese suficient de departe. Moartea era singura evadare deplină.

Se poate ca Craswell să fi simţit confuzia de gânduri şi speculaţii care-mi lăsa mintea larg deschisă în faţa imaginaţiei sale rebele, exaltate şi aducătoare de moarte. Întinse un braţ, cu gestul grandilocvent al unui cor Shakespeareian prezentând un ultim act, şi-şi aduse în scenă monstrul.

Depăşea, atât în detalii cât şi în vivacitate, tot ce visase până atunci. Era cântecul lui de lebădă ca făuritor de fiinţe fantastice, şi-l lucrase al dracului de bine.

Am apucat să văd că ne aflam în centrul unui amfiteatru enorm, cu margini abrupte. Nu existau spectatori. N-are gust Craswell pentru scenele de masă. Prefera această goliciune, scoasă în afara timpului, care rezultă din folosirea unui număr minim de personaje.

Doar noi doi, sub razele arzătoare ale unor sori mari şi roşii plutind pe un cer topit. Nu i-am putut număra.

N-am devenit vizual-conştient decât de Fiară.

O furnică pe fundul unui lighean, adulmecată de un câine, s-ar putea să se simtă la fel. Dacă Fiara ar fi fost ceva în genul unui câine. Dacă ar fi fost ceva în *orice* gen.

Era o masă de mărimea a mai mulţi elefanţi la un loc. Un maldăr respingător, bulbucat, de carne purpurie, semitransparentă, animată, cu o gură, sau o gaură, rotundă şi fremătătoare, încercuită pe dinăuntru cu colţi ca de morsă, ascuţiţi şi îmbăloşaţi, iar pe dinafară cu... ochi.

Stând pe loc, ar fi fost doar o oroare înveninată şi greţoasă, un lucru în stare să depăşească ultimele limite ale suportabilului prin simpla sa înfăţişare; dar mai înfiorător decât orice era felul coşmăresc în care înainta.

Lipsită de membre, îşi arunca uriaşul munte de carne înainte într-o serie de convulsii spasmodice - şi-şi ungea drumul cu un fluid vâscos, glauc, care i se scurgea din gură cu fiecare opinteală.

Se îndrepta spre noi cu o viteză incredibilă. Treizeci de paşi... Douăzeci...

Membrele îmi fură cuprinse de rigiditatea unei groaze cumplite. Era un coşmar adevărat. Am încercat cu disperare să gândesc... aruncător de flăcări... cum... nu-mi puteam aminti... propria mea minte îmi aluneca printre degete în faţa acelei Jaganate protoplasmice ce se apropia... Mucozitatea mai întâi, apoi gura, închizându-se... gândurile nu-mi mai erau decât o vâltoare zbierândă...

O altă voce, adâncă, tărăgănată, blândă, voce dintr-un ceas de neuitat al copilăriei... „Nu e nimic în lume sau în afara ei care să nu poată fi oprit de un glonţ tras cu Billy ăsta-al nostru. Nimic din ce întâlneşti tu în vise nu-i poate face faţă amicului

Billy. Şi te va însoţi de-acum înainte în toate visele tale, aşa că nu vei mai avea a te teme de nimeni şi nimic." Apoi, patul rece, dur, în mâna mea, trăgaciul, ţeava lungă, de neînvins, din metal greu şi fierbinte - adânc în subconştientul meu...

- Tată...! am scâncit. Mulţumesc, tată!

Fiara se repezea asupra mea. Dar în mână îl aveam pe Billy, îndreptat spre gura ei. Am tras.

Fiara săltă înapoi pe cărarea sa uleioasă, începu să se micşoreze, să se îndoaie în sine însăşi... Am tras iar şi iar.

Din nou am devenit conştient de prezenţa lui Craswell lângă mine. Se uita spre Fiara muribundă, încă uriaşă, dar scăzând rapid, apoi la metalul neted al bătrânului Colt din mână mea, la fuiorul de fum albăstrui ridicându-se din gura ţevii înălţate...

...Şi începu să râdă.

Un râs plin, năvalnic, deşi cu o undă de isterie în el...

Şi pe măsură ce râdea, începu să mi se şteargă dinaintea ochilor. Sorii cei roşii se dădură înapoi, în înaltul cerului, se transformară în becuri... iar cerul era alb şi curat şi neted, ca un tavan.

De fapt - ce cuvânt minunat, „de fapt"! - *de fapt*, în realitate, dulce realitate, *era* un tavan.

Apoi Steve Blakiston, aplecat peste mine, scoţându-mi casca cromată de pe cap.

- Îţi mulţumesc, Pete. O oră, la secundă! L-ai lucrat mai rapid decât un şoc cu insulină.

M-am ridicat în capul oaselor, adunându-mi minţile la loc. Mă ciupi de braţ:

- Da, eşti treaz, sigur că eşti treaz. Mi-ar plăcea să aud ce ai făcut, exact, dar nu acum. Îţi dau eu un telefon mâine la birou.

L-am văzut pe un asistent scoţând casca de pe capul lui Craswell.

Craswell clipi, îşi întoarse capul, dădu cu ochii de mine. O puzderie de expresii, nici una dintre ele prea plăcută, i se fugăriră pe chip.

Se ridică şi-l împinse pe asistent la o parte, urlând:

- Prostu' dracu', te omor!!!

Am sărit din pat chiar în clipa în care Steve şi ceilalţi îi înşfăcară braţele.

- Daţi-mi drumu', îl fac bucăţi!!!

- Te-am prevenit! gâfâi Steve. Ieşi afară, repede!

Eram deja pe drum. Marsham Craswell, în cămaşă de noapte, se poate să nu fi fost chiar atât de impresionant ca gladiatorul bronzat din visele lui, dar tot era cât de cât musculos.

* * *

Asta a fost azi-noapte. Steve m-a sunat de dimineaţă, triumfător:

- S-a vindecat! Sănătos ca mine şi ca tine.

Spune că şi-a dat seama că a cam exagerat cu lucrul şi-o s-o ia mai uşor - se odihneşte o vreme, fără fantezii şi-ncearcă să scrie altceva. Nu-şi aminteşte nimic din visul-comă, dar are sentimentul curios că ar vrea, totuşi, să-i facă ceva neplăcut unui anume tip care era în patul alăturat când şi-a revenit. Nu ştie de ce şi nici nu i-am spus. Dar mai bine ţine-te la distanţă.

- Sentimentul e reciproc, am răspuns. Nu-mi place stilul lui în materie de monştri. Şi ce-o să scrie acum, poveşti de dragoste?

Steve râse:

- Nu. L-a apucat o nebunie subită pentru western-uri. A început să vorbească azi-dimineaţă despre semnificaţia sociologică şi istorică a revolverului Colt. A şi notat primul titlu: „Domnia lui Şase-Pistoale". Auzi, asta se bazează cumva pe ceva ce i-ai băgat tu în cap în timpul visului?

I-am spus.

* * *

Va să zică, Marsham Craswell e la fel de sănătos ca mine, hai? N-aş băga mâna-n foc.

Acum trei ore, tocmai mă îndreptam spre meciul de categorie grea de la Madison Square Garden, când m-am

pomenit că mă prinde de butonieră un poliţist în afara orelor de program.

Michael O'Faolin, cel mai mătăhălos, solid şi simpatic copoi din câţi cunosc.

- Pete, puiule, az-noapte-am avut ăl mai ciudat vis din viaţa mea. Să făcea că te-ajutam să ieş' dântr-o groapă, şi cân' am isprăvit, tu, poate-n semn dă mulţumire, ai zis că s-a' putea s-ai do'o bilete-n plus la meciu' d-astă seară şi mi-am zis că dacă să fi fost v'un soi dă telepatie, şi...

M-am agăţat de uşa barului ca să nu cad de pe picioare. Mike tot mai turuia, când am bâjbâit după propriile-mi bilete şi i-am spus:

- Nu mă simt prea bine, Mike. Du-te tu. Eu o să-mi culeg ce-mi trebuie din celelalte ziare... Nu, nu, nu-mi mulţumi. Pune-o-n seama norocului irlandez.

Am intrat în bar şi-am început să gândesc din greu la un whisky mare, cel mai bun lucru după globul de cristal, ca focar de concentrare.

- Telepatie, ai?...

Nu, răspunse whisky-ul. Coincidenţă. Las-o moartă.

Totuşi, ceva cu telepatie tot a fost la mijloc... Telepatie a subconştientului - doar creiere visând, puse în relaţie. Dar eu nu visam. Mă ataşasem, doar, visului altcuiva. Creierele sunt deosebit de receptive în timpul somnului. Premoniţii şi altele de soiul ăsta. Dar nici de dormit nu dormeam. Şase şi cu patru fac minus zece, rest trei - şi eşti afară. Te-ai sonat, spuse whisky-ul.

Am hotărât să-mi găsesc un glob de cristal de calitate mai bună. Un scotch în pahar de cristal la clubul Cevali.

Aşa că am oprit un taxi Purpuriu. Era ceva în neregulă cu ceafa şoferului. Am refuzat să mă gândesc. Până în momentul plăţii.

- Un dolar juma', mârâi, apoi se aplecă în afară. Auzi, nu te-am întâlnit p-undeva?

- Stau prin preajmă, am spus, cu o voce scârţâindu-mi gâtuită prin laringe. Nu m-ai dus dumneata ieri la Pentagon?

- D-da, asta era... spuse; bărbie nerasă şi pătrată, frunte îngustă, păr roşu şi murdar răzvrătindu-i-se de sub şapcă. Da, da' mai e ceva cu mecla matale... Az-noapte-am tras un pui de somn între două curse şi-am avut un vis cam ţâcnit. Parcă ereai

şi mata-ntrânsu'... Şi-aveam parcă empresia că-m' datorai încă d-atuncea un dolar jumate...

Pentru moment am cochetat cu ideea de-ai spune să se ducă-n mă-sa. Dar asfaltul străzii nu era făcut din nisip verde. Şi-arăta şi cam solid ca să se deschidă. Aşa că i-am dat cinci dolari şi-am intrat la Cevali.

Mi-am ţinut ochii înfipţi într-un pahar de whisky până am simţit că începe să mi se limpezească mintea, după care l-am sunat pe Steve Blakiston şi i-am povestit.

- Astea-s implicaţiile, am conchis. Mă dau de ceasul morţii să-mi închipui ce se-ntâmpla dacă mă apucam să-mi convoc toate cunoştinţele. Ar fi visat toţi acelaşi vis dacă-i prindeam dormind?

- Prea difuz, spuse Steve, după cât se părea printre două înghiţituri dintr-un sandwich. Ar fi ca şi cum ai încerca să transmiţi pe zeci de lungimi de undă simultan cu un singur emiţător. Creierul tău devenise parte integrantă din aparatul ăla, ocupând aceeaşi poziţie in circuit ca un complex de instrumente de înregistrat, cuplate cu creierul lui Craswell - până când a crescut frecvenţa. Ce s-a întâmplat pe urmă, îmi sună ca un proces de inducţie. Asta a şi fost, câtă vreme era implicată linia Craswell, dar...

N-am mai putut suporta zgomotele zemos-clefăitoare şi i-am spus:

- Înghite până nu te sufoci.

(Amicul supravieţuieşte pe bază de sandwich-uri).

În fine, vocea i se limpezi:

- Vezi la ce-am ajuns? În timpul amplificării curenţilor cerebrali, a apărut o undă inversă prin tuburi şi aparatul s-a transformat într-un emiţător. Cei doi oameni dormeau, cu minţile lor inconştiente larg deschise, funcţionând ca nişte receptori; îi văzuseşi în timpul zilei, figurile lor ţi se întipăriseră bine în cap şi te-ai acordat cu ei, deranjându-le creierele şi dăruindu-le vise. Ai auzit vreodată de vise simpatice? Ai visat vreodată pe cineva cu care nu te-ai mai văzut de ani de zile şi a doua zi te-ai trezit că te caută? Acum o putem face în mod deliberat - telepatie a viselor asistată mecanic, cu unde amplificate şi transmise electronic! Vino aici, trebuie să mai experimentăm.

- Uneori, i-am răspuns, mai şi dorm. Asta am de gând să fac acum - şi fără asistenţă mecanică. Te pup.

Un fes de noapte ar fi fost mai indicat decât casca cromată. M-am întors la barul clubului.

Mai bine mă duceam direct acasă...

Îşi croi drum spre microfon legănând din şolduri prin faţa orchestrei, un metru şi şaizeci şi cinci de centimetri de vis învăluit într-o rochie albă, strânsă pe trup ca o mănuşă. Chip oval, ochi verzi şi păr negru, şi o aluniţă mică şi delicioasă pe obrazul stâng. Rochia era, poate, cam provocatoare în zona superioară a trupului, dar nu la fel de demnă de fluierat ca utilajul pe care-l visase pe ea Craswell.

În culise m-am ales cu o dublă încărcătură de gheaţă din ochii aceia verzi. Da, îl cunoştea vag pe domnul Craswell. Nu, nu dormise, la miezul nopţii trecute. Şi aş putea fi atât de bun s-o informez ce mă priveau pe mine toate astea?... Tip de studentă, ultra. Cum or ajunge să deriveze spre afacerile distractive? În fond, puţin îmi păsa de asta.

Când am adus vorba de nişte răcoritoare, a spus:

- Problema e că n-am nici o dorinţă deosebită să vă cunosc, domnule Parnell.

- De ce?

- Mi-ar fi greu să vă înscriu printre preferinţele mele...

Se încruntă ca încercând să-şi amintească ceva şi adăugă:

- În orice caz... Nu ştiu. Nu-mi placeţi. Acum, dacă sunteţi bun, am altă melodie în program.

- Dar, te rog... lasă-mă să-ţi explic...

- Ce să-mi explicaţi?

La faza asta m-a avut. Mi s-a poticnit limba în gură şi-am obţinut o vedere din spate a rochiei.

Cum să-ţi ceri scuze unei fete când nici măcar nu ştie că-i datorezi aşa ceva? Nu dormise, aşa că nu avusese cum să viseze incidentul cu fusta. Şi dacă ar fi făcut-o - era în visul lui Craswell, nu-ntr-al meu. Dar, prin cine ştie ce aberaţie, un snop de unde ale gândului din maşinăria lui Blakiston îi implantaseră în subconştient o antipatie nemotivată faţă de mine. Şi numai un psihiatru i-ar fi putut-o scoate afară. Un psihiatru sau...

L-am sunat pe Steve din biroul clubului. Tot mai mesteca.

- Am urgentă nevoie să exersez o gândire intensivă la maşina aia a ta. Vin chiar acum.

Tocmai punea microfonul la loc când am trecut prin faţa estradei, spre ieşire. M-am uitat atent la ea, fixându-mi în minte fiecare amănunt.

- La ce oră te duci la culcare? am întrebat-o.

Am văzut la timp palma venind şi-am fentat-o.

- Nu-i nimic, pot s-aştept, i-am mai spus, plecând. Ne mai vedem noi. Vise plăcute!
